

PIET BAETE

Super
helden
sterven niet

Voor de moedigen, de koppigaards, de superhelden.
Blijf vechten en geef nooit op.
De wereld heeft jullie nodig.

© 2022 Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Piet Baete

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk april 2022

Omslagontwerp: Leen Depooter – quod. voor de vorm.
Omslagillustratie: © Getty Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3861 2
D/2022/0034/34
NUR 340

Zes minuten voor het eerste schot raapte Yossarian Deweerdt zijn moed bijeen en sprak hij de vrouw aan achter de balie van de babywinkel. Dit gebeurde op een zonnige lentedag, op de eerste verdieping van het shoppingcenter net buiten het centrum van de stad. Yossarian was er al vaker geweest, maar dan altijd samen met zijn ouders, die hij steevast aansprak met ‘vake’ en ‘moeke’.

Vandaag was hij echter alleen, en dat vond hij spannend. Zo spannend dat hij bang was in zijn broek te plassen, te stotteren of mensen aan te staren, zonder ook maar één woord te zeggen. Daar werden ze ongemakkelijk van, zo had zijn vake hem al meermaals op het hart gedrukt. En dus probeerde hij het niet te doen. Maar meestal lukte het maar half. De vrouw was hoogzwanger, dat had hij al gemerkt. Ze wreef voortdurend over haar bolle buik, die leek op een hard opgeblazen ballon.

Hij glimlachte en wees. ‘Niet ontploffen, hé!’

Het was halfvijf.

‘Waarmee kan ik u helpen, jongeman?’ vroeg de vrouw, die wat folders bijeenharkte op de tafel bij de kassa. Ze heette Tamara volgens haar naamkaartje en droeg een anoniem jurkje.

Yossarian graaide in zijn broekzak en wurmde zijn identiteitskaart moeizaam uit zijn lederen kaarthouder. ‘Ik wil een klantenkaart.’

‘Ja, momentje hoor. Ons systeem loopt wat achter. Voor de verandering.’

‘Ik kom iets kopen voor mijn nichtje’, zei hij. ‘Het is haar eerste kindje. Het wordt een jongen. Krijgt gij ook een jongen?’

Tamara slaakte een zucht, haar vingers al op het toetsenbord. ‘Naam?’

‘Yossarian Dewerd’t.

‘Hoe?’

‘Yossarian.’

‘Hoe schrijft ge dát? Nog nooit van gehoord.’

Hij reikte haar zijn identiteitskaart aan. Tamara las zijn naam, trok een gezicht en toetste met een wijsvinger de beginletters y en o aan.

Vijf minuten voor het eerste schot.

‘Mijn vake zegt dat ik uniek ben. Een held uit een boek. Mijn vake heeft mijn naam gekozen. Hij leest graag boeken.’

Het duurde even voordat Tamara zijn voornaam in het systeem had ingevoerd. ‘Dewerd’t met dt?’

Yossarian knikte.

Een bejaarde man stapte de zaak binnen. Hij keek onzeker om zich heen.

‘Op de hoogte blijven van onze acties en promoties?’

‘Ja.’

‘Dan heb ik ook uw e-mailadres nodig.’

‘Blitzerman’, zei hij. ‘Aan elkaar.’

Er volgde een vrijwel onhoorbare ‘Miljaar’ en ‘Hoe spelt ge dat?’

‘Gelijk dat ge het hoort.’

De ringtone met de herkenningmelodie van *The Dark Knight* klonk. Yossarian keek op de display van zijn gsm en las ‘onbekend nummer’. Hij gebaarde naar de vrouw dat hij moest opnemen en zonderde zich af aan de linkerkant van de winkel, waar de jurkjes tot maatje 108 hingen.

‘Hallo, met Yossarian.’

‘Een goeiemiddag’, klonk een mannenstem aan de andere kant van de lijn. ‘Spreek ik met de heer Yossarian Dewerd’t?’

‘U spreekt inderdaad met de heer Yossarian Deweerdt, meneer.’
‘Aangename kennismaking, meneer Deweerdt. Met de heer Bergmann van de federale politie, sectie aanwervingen.’

‘Dag meneer Bergmann,’ antwoordde Yossarian, die op slag ging ijsberen. ‘Dag meneer, meneer.’

‘Ik bel u in verband met het resultaat van uw psychologische proeven. Wij zijn ontzettend onder de indruk van uw prestaties. U kwam als allerbeste door de testen. Maar net daarom kunnen we u niet toelaten tot onze opleiding voor politie-inspecteur.’

‘Nee?’

‘U bent simpelweg te goed, meneer Deweerdt. U hoort ergens anders thuis. De FBI National Academy in Quantico lijkt ons meer te beantwoorden aan uw profiel. We raden u dan ook aan om contact op te nemen met de FBI-Legat in de Amerikaanse ambassade te Brussel.’

‘Oké, dat zal ik doen, meneer Bergmann.’

‘Tot genoegen, meneer Deweerdt. Als er verder iets is, of u hebt vragen, steeds tot uw dienst.’

‘Dank u.’

‘Tot genoegen, meneer Deweerdt.’

Vier minuten voor het eerste schot.

Yossarian drukte de oproep weg en liet zijn gsm weer in zijn broekzak verdwijnen. Hij nam een willekeurig jurkje uit het kledingrek, scheurde het met een schreeuw kapot en balde gefrustreerd de vuisten.

‘Hey!’ Tamara stapte op hem af.

‘Ik moet naar de parking,’ zei Yossarian snel, het jurkje aan zijn voeten. ‘Mijn vake wacht daar op mij en ik mocht niet langer wegblijven dan tien minuten.’

‘Betalen, hé man.’

‘Sorry,’ zei Yossarian met een hand aan zijn hoofd. ‘Ik heb net heel slecht nieuws gekregen. Ik heb een cadeautje nodig voor mijn nicht. Ze is net bevallen. Een jongen. Krijgt gij ook een jongen?’

Tamara raapte het jurkje op en las de prijs op het etiket. 'Vijfendertig euro.'

'Ik heb nog een truitje nodig voor het zoontje van mijn nicht.'

'Koop dat maar ergens anders.' Tamara begaf zich weer achter de kassa en nam er haar gsm bij. 'Ik bel security.'

'Nee, nee. Niet doen!'

Ze typte het bedrag in de betaalterminal en zette die hem voor.

'Kaart en pincode.'

Yossarian nam een oranje klantenkaart van een speelgoedwinkel uit zijn kaarthouder en schoof die in de terminal.

'Ik heb gefaald voor mijn psychologische testen bij de politie. Ik ben te goed. Ik moet nu bij de FBI proberen. Maar ik wil in België blijven. Ik wil bij mijn vake en moeke blijven wonen. Quantico, dat ligt veel te ver weg, in Amerika, in de staat Virginia.'

Ze wees naar de terminal. 'Hebt ge ook een echte bankkaart?'

'Quintico is een Amerikaanse stad in Stafford County. Het ligt vijftenzestig kilometer van Washington D.C. en meer dan zesduizend kilometer van hier.'

Drie minuten voor het eerste schot.

'Ik bel security', besloot Tamara, die een nummer vormde en een stapje achteruit zette.

Ook Yossarian zette prompt een stap achteruit en toonde haar zijn handpalmen. Even dacht hij aan wegrennen. Maar hij was altijd de traagste van de klas geweest en met de jaren was hij er niet bepaald kwieker op geworden. Hij dronk te veel warme chocolmelk met slagroom. Ze zouden hem snel te grazen nemen als hij het winkelcentrum probeerde uit te vluchten.

'Security, met David', klonk het in haar gsm.

'Ja, schatje. Ge moet onmiddellijk komen', sprak ze ietwat gedempt. 'Ik word hier bedreigd door een gewelddadige manspersoon.'

'Ik kom. Blijf aan de lijn. Hoe ziet hij eruit?'

'Eén meter zestig, dik, met kort, donker haar. Ik denk dat hij

achterlijk is. Of dat hij lijdt aan een of ander symptoom.’ Ze corrigeerde: ‘Syndroom.’

‘Een mongool?’

‘Nee, nee, maar hij ziet er echt raar uit. Hij kraamt van alles uit en dat komt gewoon heel creepy over. En hij heeft net een jurkje kapotgescheurd, met zijn blote handen. Kom alstublieft naar hier, ik ben bang.’

‘Uw pepperspray.’

‘Die ligt achter. Ik ga daar niet. Ge zult zien dat hij mij achtervolgt.’

Twee minuten voor het eerste schot.

Patriek, een man van midden veertig, betrad de winkel. Hij droeg een bleke jeans op lederen cowboylaarzen en een zwart hemd met daarboven een lederen vest. Zijn onverzorgde baard was een week oud en hij stonk naar de sigaret die hij net op de dakparking van het winkelcentrum had gerookt.

‘Ik ben op zoek naar schoenblink’, sprak hij tot Tamara, die een vinger ophield en ermee naar haar gsm wees.

‘De security is naar mij op zoek’, zei Yossarian. ‘Ik heb iets gedaan dat niet mocht. O nee, ze gaan mij toch niet in de gevangenis steken?’

‘Ja, ik blijf aan de lijn’, zei Tamara. ‘Maar waar zit ge nu?’

‘Verkoopt ge schoenblink, madam?’ vroeg Patriek opnieuw.

‘Dit is een babywinkel’, antwoordde Yossarian, die plots iets bedacht. ‘Wilt gij alstublieft een truitje kopen voor het kindje van mijn nicht?’

‘Hij is heel gewelddadig’, waarschuwde Tamara. ‘Security is onderweg.’

‘Ik was boos.’

Eén minuut voor het eerste schot.

‘Maar ik wou niemand pijn doen.’ Hij wendde zich tot Patriek. ‘Mijn e-mailadres is “blitzerman”, aan elkaar. At hotmail punt com.’

‘Ja, maar zijt ge al vertrokken?’ riep Tamara wanhopiger in haar gsm. ‘Dat komt hier niet goed!’

‘Wat is het probleem eigenlijk?’ wilde Patriek van haar weten.
‘Meneer is toch niet agressief?’

Tamara liet hem het gescheurde kleuterjurkje zien.

‘Dat heb ik gedaan’, bekende Yossarian. ‘Maar ik ga dat betalen.’

‘Als hij dat betaalt, dan is dat toch geregeld?’

‘Hallo, hallo?’ balkte Tamara. ‘David, zijt ge daar nog? Hallo?’

‘Slecht bereik?’ wilde Yossarian weten. Hij zette een stap in haar richting.

Meteen stak ze een horizontaal gestrekte hand naar hem uit.
‘Daar blijven, gij!’

‘Wow-wow-wow’, suste Patriek.

Tamara reikte met haar vrije hand naar een knop onder de toonbank en keek Yossarian non-stop aan. Zodra ze die gevonden had, drukte ze zo hard ze kon, alsof ze met meer kracht ook meer alarmeren kon doen afgaan in de controlekamer van de veiligheidsfirma die het shoppingcenter onder toezicht hield.

‘Wilt gij dat truitje kopen in mijn plaats?’ vroeg Yossarian opnieuw.

Drie.

Twee.

Een.

BANG!

Een droge, harde knal.

Patriek keek achterom. De lucht leek te bevriezen. Verbijstering in zijn ogen.

‘Een knal’, zei Yossarian, die naast Patriek ging staan en in de gang van het winkelcentrum keek, waar mensen het op een lopen zetten.

Er volgde nog een tweede en een derde knal.

En een vierde.

Gekrijs.

‘What the fuck!’ riep Tamara uit.

Ze opende een houten luik naast de elektriciteitskast en drukte

paniekerig op alle knoppen. Het metalen veiligheidsscherf voor de winkel schoof naar beneden, terwijl 'One' van Metallica begon te spelen in het midden van het nummer, het stuk met de bassen. 'Darkness, imprisoning me!'

Net voor het frame de grond raakte, gleed er nog een vrouw naar binnen. Ze had een jong uiterlijk, met lange zwarte krullen en checkte of haar gsm nog ongeschonden in haar handtas zat.

'Schutter in het gebouw', zei ze opvallend kalm. 'Ik ben Marie-Lou.'

'David! Waar zijn ge?' riep Tamara in haar gsm. 'Hooft ge mij?'

Buiten klopten een paar mensen op het stalen frame. Ze riepen dat ze het scherm naar boven moesten doen, maar Tamara bewaakte de knoppen en waarschuwde Yossarian nog voor hij iets had gezegd.

'Nee!'

'We moeten helpen!' riep Yossarian terug.

'Laat het', zei Patriek, wiens blik van Yossarian naar de hoogzwangere Tamara gleed, naar Marie-Lou en de oudere man.

BANG!

Een knal.

De voorlopig laatste.